

RECENSIE

WE TAKE IT FROM HERE

TIJDELIJKE SAMENSCHOLING / DE NWE TIJD / PRODUCTIEHUIS ROTTERDAM

★ ★ ★ ☆ ☆ MUZIEKTHEATER

29 SEPTEMBER 2016 - ROTTERDAMSE SCHOUWBURG - SPEELLIJST

SCHULDBELIJDENIS IN TIJDEN VAN DIGITAAL IDENTITEITSEXHIBITIONISME

Door **Marijn Lems** gepubliceerd 30 september 2016

Wat is schuld? Waar komt het vandaan en wat betekent het eigenlijk? In samenwerking met het Antwerpse gezelschap De Nwe Tijd gaat Tijdelijke Samenschooling op zoek naar antwoorden.

In de recent uitgebrachte documentaire *Weiner* volgen we de gelijknamige Amerikaanse politicus, die verwickeld raakt in een seksschandaal. Door publiekelijk het boetekleed aan te trekken herwint hij de gunst van het publiek – tot hij andermaal op *sexting* betrapt wordt. Wat is een schuldbekentenis waard als die niet tot ander gedrag leidt? Is publiekelijk beliden schuld niet meer dan ijdelheid in deze tijd van (digitaal) identiteitsexhibitionisme?

In *We take it from here* spelen Michiel Bakker, Carole van Ditzhuyzen en Stan Vreeken van Tijdelijke Samenschooling en Rebekka de Wit van De Nwe Tijd continu met deze vraag. In tekstpassages die geïnspireerd zijn op *Zelfbeschuldiging* van Peter Handke buitelen ze over elkaar heen om maar de sterkste schuldbeleving met het publiek te kunnen delen, hooguit 'sorry' mompelend als ze de schaamtebetuiging van een van hun medespelers halverwege onderbreken.

Het fragmentarische van de anecdotes spreekt tot de verbeelding; een losse zin als 'Misschien is dat wel de prijs die je moet betalen om mee te mogen doen – dat je je dan altijd een beetje [schuldig] voelt' is rijk aan betekenis en interpretatiemogelijkheden. Zo kan schuld wel het narcisme ontstijgen: door de beluisteraar over zijn eigen doen en laten te laten nadenken, een soort morele slijpsteen.

De anecdotische structuur zit de voorstelling echter ook in de weg. Waar in eerdere voorstellingen van De Wit en van Bakker, Van Ditzhuyzen en Vreeken een duidelijke opbouw was te ontwaren, waardoor de teksten een cumulatief effect kregen, is deze in *We take it from here* afwezig. Het gebrek aan een dwingende structuur zorgt ervoor dat de losse scènes wat in het luchtledige blijven hangen, wat jammer is in een voorstelling die zich met een zwaarwegend en allesomvattend thema als schuld bezighoudt.

Twee dingen dragen bij aan dit onbevredigende gevoel. Ten eerste steekt een terugkerende vraag bij de voorstellingen van Tijdelijke Samenschooling de kop op. Net als *Ouagadougou* en *Marcus Bakker* lijkt *We take it from here* eigenlijk uit twee aparte performances te bestaan: een teksttheaterstuk van Bakker en Van Ditzhuyzen en een conceptalbum van singer-songwriter Vreeken. De twee wisselen elkaar gedurende de voorstelling af; de muzikant wacht netjes tot hij de acteurs weer mag aflossen en vice versa. Het levert een voorspelbare structuur op die vanwege het hoge stop-start gehalte bovendien alle vaart uit de performance haalt.

Ten tweede recycleert De Wit in haar tekst grote delen van haar eerdere oeuvre. Nu is dit voor een toeschouwer die de teksten nog niet kent geen enkel probleem; het schitterende verhaal over de kracht van liefde en

ELDERS

Nog geen andere recensies

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELN

- [The Big Easy](#)
- [Marcus Bakker](#)
- [Figaro Desire Machine](#)
- [Ouagadougou](#)

TAGS

[Carole van Ditzhuyzen](#), [De Nwe Tijd](#), [Michiel Bakker](#), [Productiehuis Rotterdam](#), [Rebekka de Wit](#), [Stan Vreeken](#), [Tijdelijke Samenschooling](#)

vergiffenis dat ze schreef voor Jozef Wouters' *Infini 1-15* is het beluisteren meer dan waard. Voor een kijker die bekend is met haar werk zorgt de herhaling er echter voor dat *We take it from here* nog meer aanvoelt als knip- en plakwerk.

Maar toch. Ondanks deze kritiekpunten blijft *We take it from here* door mijn hoofd spoken. De vragen die het stuk in de lijn van *Zelfbeschuldiging* stelt over persoonlijke verantwoordelijkheid en ons onoverkomelijke egocentrisme schud je niet zomaar van je af, misschien juist vanwege de zachte hand waarmee dat gebeurt. Je laten doordringen van de beperkingen van de eigen subjectieve blik is voor iedere kijker waardevol – en voor een criticus al helemaal.

Foto: Dim Balsem

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2016

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.